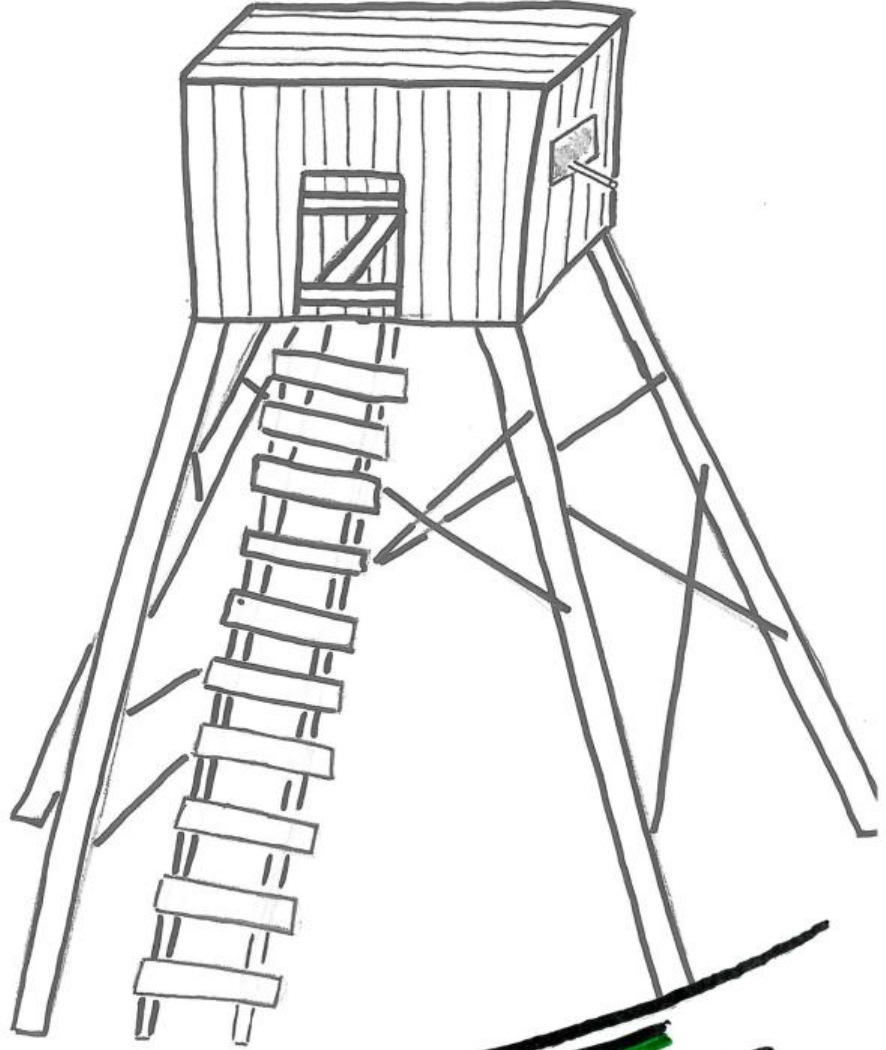

2

HOMES
LES

Obsah čísla

- 2..... Taneční žáků třetích ročníků
- 2..... Hubertská zábava
- 3..... Exkurze žáků na pobočku Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů
- 3..... Pasování
- 4..... Nové vybavení pro HÚL
- 5..... Irská republikánská armáda
- 7..... Vysoká aneb Jak prváci přicházejí o iluze
- 9..... Silvestrovská noc trochu jinak
- 10..... Nečekané setkání
- 11..... Děrsu Uzala
- 13..... Co vy na to, pane Weiss?
- 14..... Čekání na Godota?
- 15..... Karavana, inspirace nejen pro maturanty
- 17..... Na křídlech múzy
- 19..... Komiks
- 20..... Redakční koutek

Úvodník

Pomalou a jistě se blíží jaro. Ptáčci začali cvrlikat, sníh i na posledních místech roztál a na svět vylezli první poslíčci jara. Víte, co tím mám na mysli? Samozřejmě! Sněženky a bledulky... Ale naše maturanty teď zrovna asi jaro „netrápí“. Trápí je něco jiného - MATURITA. Osobně doufám, že se na letošní „zkoušky z dospělosti“ připraví líp než loňští čtvrtáci. NO, necháme se překvapit. Za celý kolektiv HOMELESU vám, maturanti, přeji hodně zdarů při skládání těchto těžkých zkoušek!

Ale teď již k našemu novému číslu. Co můžete očekávat? Mnoho zajímavých a rozmanitých článků, mezi nimi poutavý text Míry Šlachetky o zkušenostech prváka na brněnské lesárně anebo úžasnou rubriku „Co vy na to, pane Weiss“. A ještě mi dovolte malý dovětek - určitě jste všichni již dlouho očekávali nový díl Homelesu, proto se chci za všechny z redakce omluvit za „menší“ zdržení tohoto nového čísla.

Váš Pat & Mat

ilustrace Barbara Kučerová, 1. C

Taneční žáků třetích ročníků

V pátek 25. listopadu se konala závěrečná lekce tanečních pod vedením Petra a Lenky Münsterových. Žáci třetích ročníků předvedli svým známým a rodičům to, co se během jedenácti lekcí naučili. Celý večer byl skvěle zorganizovaný. Žáci se účastnili tanečních soutěží, které si pro ně nachystali manželé Münsterovi. Po skončení programu následovala volná zábava.

Eliška Žižková, 3. C

Žáci třetích ročníků při závěrečných tanečních

Hubertská zábava

Dne 26. listopadu se konala Hubertská zábava žáků čtvrtých ročníků. Tento slavnostní večer byl zahájen tradiční polonézou, kterou měl stejně jako v loňském roce na starosti taneční mistr pan Münster. Poté následovalo slavnostní stužkování žáků čtvrtých ročníků. Celý večer se pořadatelům velice vydařil.

Eliška Žižková, 3. C

Žakyně čtvrtých ročníků při slavnostní polonéze

Slavnostní polonézy se zúčastnila i Rachel Landau, naše americká lektorka

Exkurze žáků na pobočku Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů

Dne 18. ledna 2017 se žáci třetích ročníků vydali na exkurzi do Frýdku-Místku na pobočku ÚHÚL. Program této exkurze byl velice nabitý a zajímavý. Žáci se dozvěděli o národní inventarizaci lesa, dále viděli názornou ukázkou sběru lesního osiva, vyzkoušeli své znalosti z pěstování lesa v praxi. Dále navštívili Haldy na Ostravsku a pobavili se o rekultivaci a dřevinách vhodných pro tuto práci. Celý den se o ně starali zaměstnanci ÚHÚL, kterým patří naše velké díky.

Eliška Žižková, 3. C

Žáci 3. A na haldě

Žáci 3. C na haldě

Pasování

Dne 27. ledna proběhlo již tradiční slavnostní pasování žáků prvních ročníků do stavu lesnického. Této události se v aule školy zúčastnili blízcí a známí žáků, učitelé školy a také starosta města, pan inženýr Jiří Kudláček.

Eliška Žižková, 3. C

Pan učitel Bartoš s p. učitelem Podhorným a Skotnicou při slavnostním pasování žáků prvních ročníků

Pasovaný žák z 1. A

Paní učitelka Čechová čte obhajobu své třídy 1. B

Nové vybavení pro HÚL

V rámci projektu **„Zavádění nových technologií do výuky odborných předmětů“** jsme na podzim do školy pořídili nové moderní vybavení. Vybavení slouží pro výuku vás, studentů, v předmětu Hospodářská úprava lesů, v předmětových cvičeních jak v lese, tak i ve škole. Nyní máte možnost seznámit se s nejmodernějšími technologiemi používanými i profesionály při obnově lesních hospodářských plánů. S jejich pomocí můžete zaměřit hranice a popsat stav lesa přímo v terénu, potom si zjištěné údaje zpracovat v počítačové učebně. Na závěr si můžete vytvořit i své vlastní mapové dílo a hospodářskou knihu.

Vybavení se skládá z několika částí. Výkonný terénní tablet Getac T800-Premium je špičkovým přístrojem pro práci v lese, používaným profesionály. Tablet je vybaven LCD + Dual mode dotykovým displejem a digitizérem pro lepší čitelnost na přímém slunečním svitu a za nepříznivého počasí. V tabletu je nainstalovaný software Field-Map a CZETAX Taxátor (zahrnuje komplexní databázové a programové vybavení pro tvorbu LHP dle ISLH, včetně podpory elektronických přístrojů).

Kromě terénního tabletu je k dispozici i síťová licence pro 20 uživatelů programu Field-Map EDU pro kancelářské použití. Program bude nainstalován v počítačové učebně SLŠ Hranice.

Další vybavení k projektu tvoří přístroj TruPulse 360 Bluetooth (dálkoměr, sklonoměr, výškoměr, kompas) a elektronická průměrka Masser BT (650 mm), což jsou také špičkové přístroje umožňující precizní měření tlouštěk i výšek stromů, včetně zjištění zásoby.

Pořízené vybavení nabízí další možnosti využití nejen v předmětu Hospodářská úprava lesů, ale pro jakékoliv mapování nebo inventarizační projekty. Je možné vytvářet různé projekty i v rámci ostatních odborných předmětů, při mapování městské zeleně, arboreta apod.

Realizaci projektu a nákup vybavení finančně podpořily Lesy ČR, s. p.

Ing. Jiří Podhorný, Ing. Alena Novotná

Irská republikánská armáda

Nové číslo časopisu Homeles je tu a s ním i další díl historické rubriky Irská republikánská armáda. Pohodlně se tedy usadte a začtěte se do napínavého příběhu irských republikánů.

Jak jsme se minule dozvěděli, během první světové války irští republikáni využili vojenské vytíženosti Británie v Evropě a na Velikonoce roku 1916 v Dublinu povstali. Povstání však dopadlo více než špatně. V podstatě všichni jeho vůdci byli popraveni a dalších bezmála 2000 lidí bylo pozavíráno do internačních táborů. Právě tady se však začaly vytvářet a stmelovat republikánské skupiny hotové vzdorovat Britům až do vítězného konce. Právě zde vzniklo odhodlání, jež později vyneslo Irsku kýženou autonomii a později i nezávislost na Spojeném království.

Je nutno zmínit se o takzvaném sjezdu IRA, který se konal v Dublinu 27. října 1917. Zde byli Irští dobrovolníci (IV - Irish Volunteers) reorganizováni a stali se Irskou republikánskou armádou (IRA - Irish Republican Army), armádou budoucího Irského státu, prozatím však ilegální a v utajení. Podnikali útoky, atentáty a přepadení představitelů anglické moci a vykonavatelů britské zvěle v Irsku. Jejich cílem byla především Britská armáda a Královská irská policie (RIC - Royal Irish Constabulary). Avšak to, co se stalo 21. ledna 1919, troufalostí předčilo veškeré předešlé útoky.

Ale to bych předbíhal, pěkně po pořádku. Vraťme se k roku 1916 a k velikonočnímu povstání. Z veteránů a sympatizantů odkazu a myšlenek vzpoury se zrodila i irská politická republikánská strana Sinn Féin („My sami“), která získávala během roku 1918 stále větší vliv a v prosinci téhož roku získala ve volbách do parlamentu největší zastoupení pro Irsko. Tímto úspěchem politici nabyli sebevědomí a 21. ledna 1919 Sinn Féin vytvořila vlastní parlament, takzvané Irské shromáždění (Dáil Éireainn), sídlící v Dublinu. Strana odmítala dále setrvávat v Londýně - centru „okupantské vlády“. Toho dne také vyhlásila nezávislost Irska. A toho dne začala válka!

Bylo vcelku jasné, že si Británie prohlášení irských politiků nenechá líbit, obzvláště po zkušenostech z roku 1916. Věci se však daly do pohybu mnohem dříve, než by kdokoli čekal. Horké republikánské hlavy se rozhodly vzít věc do svých rukou. Stalo se tak stejného dne, 21. ledna, kdy horliví irští rebelové, příslušníci již vzniklé IRA, nyní již oficiální armády Irského státu, zabili v hrabství Tipperary dva členy Královské irské policie, symbolu britského útlaku na Zeleném ostrově. I přes dřívější násilí byl tento incident dostatečně brutální na to, aby pro britské úřady v souvislosti s prohlášením Sinn Féin vyzněl jako vyhlášení války. Ovšem nejen pro Británii. Po celém Irsku se jako požár rozhořela nenávist, touha po pomstě za těch 800 let utlačování. Každý mladý republikán žíznil po tom udělat něco pro svou rodnou zemi. Nejlépe za pomoci násilí. Po bok „hrdinům“ z Tipperary se postupně přidávali další muži z IRA.

Vojáci - a to teď muži z IRA byli - pro vykonávání svého poslání potřebují zbraně, střelivo, výbušniny a další nezbytnosti. To vše jim mohla britská posádka v Irsku nabídnout.

Rok 1919 se nesl ve znamení sporadických útoků na britská kasárna, což byl takřka nevyčerpatelný zdroj tolik potřebného vojenského vybavení. Britská armáda nevěděla, jak se proti partyzánské taktice IRA bránit. Republikáni se skrývali v lesích a horách. Na britskou základnu udeřili vždy nad ránem, rychle a tvrdě. Než se kdokoli z posádky stihl vzpamatovat, klečeli vojáci svázaní u stěny s roubíky v ústech. Jakmile muži z IRA dostali, co chtěli, zmizeli v ranní mlze stejně rychle, jak se objevili. Byly to přízraky. Nikdo nevěděl, kde udeří příště. Vzhledem k tomu, že měli poměrně velkou podporu obyvatelstva, byl tento způsob boje spolehlivý a velmi účinný.

Iniciátorem vzniku partyzánských jednotek a její „guerillové“ taktiky byl **Michael Collins**, veterán z Velikonočního povstání,

nějakou dobu vězněný v Kilmainhamské věznici v Dublinu. Po propuštění vstoupil do Sinn Féin a později do Irského shromáždění. Po vyhlášení války přestoupil do velení IRA. Stal se zde ředitelem organizace armády. Od počátku konfliktu viděl sílu a úspěch v nepočetných skupinkách roztroušených po ostrově a zasahujících samostatně. Nevýhoda byla v tom, že Britové považovali tyto praktiky za teroristické. Potom se členy IRA také jako s teroristy nakládali. Michael Collins partyzánské vedení války prosadil i přes protesty prezidenta Éamona de Valery, který preferoval konvenční vedení války (**Éamon de Valera** byl zvolen prezidentem Irského státu Irským shromážděním v roce 1919). Takto tedy vypadal rok 1919 a polovina roku 1920 na ostrově trojlístku a liry.

Jan Podlipný, 2. C

Vysoká aneb Jak prváci přicházejí o iluze

Není to tak dlouho, co jsme si každý z nás prošli nepříjemným procesem jménem maturita, někdo dokonce napoprvé. Po tomto zážitku, kdy bylo možno pozorovat ve tvářích učitelů onen dosud nespátřený výraz obličeje člověka těsně před psychickým zhroucením, se ti šťastnější vypravili na odpočinek. Na tyto prázdniny mnozí budou vzpomínat jako na ty nejkrásnější alkoholické prázdniny ve svém životě. Bohužel, většinu těchto vzpomínek si člověk nemůže vybavit v chronologickém sledu. Následovně, po blahodárném obnovení továrních dat, jsme se plni snů a idejí vydali vstříc další cestě životem.

Jedna z cest mnohých maturantů vedla směrem na vysokou školu. Vysoká, slovo, které symbolizuje určitý nadstandard. Vysoká škola má tedy přinést něco navíc (jiného), něco, s čím jsme se dosud neseekali. Konečně tedy měla nastat doba, kdy každý z nás okusí ten nadstandard.

První, čeho si všimnou především studenti středních lesnických škol, je nepochybně rozmanitá škála různobarevných oděvů. Je to docela paradox. Čtyři roky vás někdo nutí chodit jenom v zeleném kvůli tradicím a cechovní sounáležitosti, tudíž by se dalo očekávat, že elitní Lesnická fakulta v Brně si tuto tradici bude chránit, ale evidentně i my musíme jít s dobou. Rozhodně ne nadarmo se říká, že šaty dělají člověka. Určitě se najdou studenti, především ale studentky, s překypujícím sebevědomím, předhánějící se v získání titulu missák či miss pobuřující. Ve dvacátém prvním století není vůbec nic divného, že i muž

má na sobě takřka víc kosmetických přípravků než žena a její oblíbená drogerie. Taky zvláštní módní styl hipsterů, evokující představu rozeného lesního muže, je velmi ošemetný a bývá zpravidla jen maskovací technikou maloměšťáckých pařmenů, kteří o lese, lovu a přežití vědí tolik jako Donald Trump o životním prostředí.

Další nemalou změnou je určitě styl výuky a přístup jednotlivých kantorů k výuce. Není totiž nic zvláštního, že občas je po kantorovi vyhlášeno marné celofakultní pátrání a po hodině si jeden ze Sherlocků všimne, že na dveřích visí jen malá poznámka s omluvenkou osoby hledané studentským interpolem.

Rozdílné jsou samozřejmě i předměty, hlavně jejich obtížnost. Ono přednášet si například o nekonečnu vyžaduje určitý druh trpělivosti člověka, kterého vzrušují sci-fi představy. Nakonec vlastnit takové nekonečno na svém kontě není vůbec špatná představa. Nicméně s touto nereálnou představou končí vše zajímavé a pro pragmatického člověka toto téma přestává být jakkoliv interesující.

Mnohé studenty, co se přestěhovali z vesnice do Brna, musí překvapovat i ten fakt, že čeština není tím nejdominantnějším jazykem. Rozhodně se zde vyskytuje jeden, při kterém má člověk pocit, že se vrátil do své oblíbené koliby, kde voní halušky s brynzou a borovička. Co se týče kolejí, tak ty prostý člověk omylem může pokládat za imigrační úřad.

Pozitivní změnou pro nenáročné osoby, které mají zkušenosti se středoškolským

řízkem připomínajícím spíše kolečko salámu obalené neidentifikovatelnými přísadami a konzistencí vhodné pouze jako podložka pro průmyslové využití, je naše vysokoškolská menza.

Asi tou nejúspěšnější částí vysoké školy, kterou všichni rádi navštěvují, je studentský klub Green. Je to takový ráj pro studenty filozofické fakulty, protože nikde jinde se neprobere tolik životních otázek a sociálních problémů. Občas se pár studentům podaří cestovat v čase či se teleportovat na úplně jiné místo, než měli v plánu. Dokonce i po nějakém tom alkoholickém nápoji začne člověk, kterému jazyky nejdou, mluvit perfektně anglicky s dokonalým ruským přízvukem.

Teď už se ale člověk začíná pomalu probouzet z dlouhého alkoholového opojení a po týdnu střízlivění mozek začíná vnímat nepříjemná fakta. Sladká a příjemná část opilosti a vysedávání u lahodného zlatavého moku skončila a je tu o něco nepříjemnější část. Při zjištění absence zápočtů a seminárních prací nastane šok. Funguje to asi tak, jako když vás po ránu někdo pleskne mokrým hadrem přes obličej. Tento efekt je enormně motivující, jelikož se student snaží překonat rychlost světla, zbořit veškeré zákony časoprostoru a dokončit vše včas. Ale po vypití cca cisterny kvalitní zrnkové kávy se děje mnohé. Utřídit všechny ty stohy studijního materiálu, které dosud sloužily pouze pro naplnění chaotického zátiší na psacím stole za účelem vytvoření dojmu, že neslouží pouze jako barový pult, zabere hodně času. Onen tolikrát zmiňovaný čas se ale neúprosně krátí a rozhodně bych

rád popřál všem studentům úspěšné zvládnutí všech překážek k všude propagované lepší budoucnosti s nějakým tím titulem. Abych skončil nějak motivačně, rád bych citoval Polykleita: „Úspěchu dosáhneme mnohými maličkostmi.“

Miroslav Šlachetka

Silvestrovská noc trochu jinak

Říká se, že během silvestrovské noci mají být všichni psi i kočky zavřeni doma. Od chvíle, kdy se setmí, do rozbřesku totiž není pro rachot ohňostrojů a petard slyšet vlastního slova. Já mám však z této nevšední noci zážitek úplně jiný a s čistým svědomím mohu tuto fámu alespoň částečně vyvrátit.

Představte si dřevěnou chatu zapadlou v jakési zapomenuté vísce v podhůří Jeseníků. Právě na takové jsem totiž tehdy byl. Do půlnoci zbývala ještě asi hodinka. O samotě stojíce na zápraží, vychutnával jsem kouzlo tiché temnoty kolem. Tma byla taková, že by člověk nedohlédl na haldu kamení stojící pár metrů před ním. Vzhlédl jsem. V té chvíli mi do očí vhrkly slzy, roztřásl jsem se zimou. Jakmile jsem však pohled upřel na oblohu, chlad byl právě pryč. Při pohledu na tu spoustu zářících hvězd už kolem

neexistovalo nic jiného. Jen statisíce, miliony droboučkových teček rozestých v podivnou, fascinující mozaiku. V tom všem se vyjímal mléčná dráha, jako bělavý pás táhnoucí se skrz celou oblohu. Nad obzorem se třpytily hvězdy souhvězdí draka. Mezi tím obrovským množstvím žlutých bodů jsem jasně rozeznal jeho kosočtvercovou hlavu. Pás drakova hřbetu mi však již zanikl ve změti ostatních hvězdiček. Na samém vrcholu nebeské klenby jsem zpozoroval velké dvojité W souhvězdí Kassiopeji. - Z hvězdného transu mne vytrhl až vracející se chlad, který se mi v okamžiku zahryzl až do morku kostí. Naposledy jsem se nadechl studeného vzduchu, cítě jeho mrazivou čistotu, rozloučil jsem se s tou přenádhernou tichou scénérií a rychle vklouzl zpět do chaty, do tepla.

Jan Podlipný, 2. C

Nečekané setkání

Je předposlední den v roce. Na Plumlovské přehradě se led ještě nechopil vlády nad celou vodní hladinou. Stojím na obnaženém břehu a čekám, až se pohne voda. Opět jsem ji spatřil. Vynořila se z hlubiny, kde lovila ryby, a voda jí sklouzla po zádech ve třpytivých kapkách. Srdce mi buší jako zvon, protože se dívám na nejvzácnější ptačí druh, co jsem kdy viděl. Má světlehnědou hlavu s rezavým nádechem, ze které trčí dlouhý kopinatý zobák v barvě slonoviny. Tělo má tmavě hnědé se světle žlutými příčnými vlnkami. **Potáplice žlutozobá** se ještě chvíli rozhlíží a potom znovu ladně vklouzne do ledové vody, která ji ale přes husté peří vůbec nestudí.

Rozhlédl jsem se. Zlechovský kopec tyčící se nad přehradou se nyní koupe v paprscích pomalu zapadajícího slunce. Potáplice vyplula ke středu přehrady, kde se připojila ke kormoránům. Nakonec rozepjala křídla, vypnula se nad hladinu a zatřepala jimi. Vypadalo to, jako kdyby mi zamávala na rozloučenou. Po Vánocích, které mi zkazila nemoc, to byl opravdu silný zážitek.

Dušan Řezáč, 2. C

Děrsu Uzala

Legendární sibiřský stopař a lovec

Není tomu tak dávno, co jsem se poprvé doslechl o muži jménem Děrsu Uzala. Dostala se mi do rukou kniha vyprávějící o jeho životě a tento postarší sibiřský lovec mě ihned zaujal. Děrsu Uzala žil před více než sto lety v tajze na hranici tehdejšího carského Ruska a Číny.

Jak tehdy vypadal takový ruský lovec? Děrsu Uzala nebyl obyčejným lovcem, pocházel z kočovného východosibiřského kmene Goldů, nezávislých a soběstačných stopařů, kteří se toulali rozlehlou tajgou v okolí řeky Ussuri a živili se výhradně lovem. Museli tedy využít vše, co tajga nabízela, a tomu také odpovídal jejich vzhled. Děrsu většinou nosil prostou jelenicovou kazajku, kalhoty sešité z kůže divokých koz, opásané pruhem kůže, který plnil úlohu opasku. Za ním měl zastrčený svůj věrný lovecký nůž, který v každé situaci dokázal pohotově tasit. Tajgu procházel přes den i za tmy, často po zrádném terénu, jeho nohy byly ale dobře chráněny botami z losí kůže. Veškeré své ošacení si vyráběl sám, jedinou výjimku tvořil šátek, který nosil na hlavě. Ten kdysi koupil v jedné z ruských vesnic, kam se vydával několikrát do roka, aby doplnil náboje a nejnnutnější zásoby. Takovýto prostý oděv Děrsu nosil celoročně, během tuhých ruských zim pak zpravidla ještě oblékal tenkou kožešinovou vestu.

Při svých osamělých poutích tajgou ho vždy provázeli dva věrní společníci, tenká dubová hůl v jedné ruce a lovecká puška v ruce druhé. Svou pušku kdysi dávno zdědil po svém otci a v tajze mu byla nejvěrnější společníci. Děrsu dokázal střílet a lovit s udivující přesností, nikdy však nelovil víc, než kolik potřeboval k přežití. Byl ale naprosto skvělým lovcem a stopařem. Často několik dní stopoval a pronásledoval jelena či jiné zvíře, nedávaje přitom na sobě znát únavu. Dokázal se vcítit do myšlení zvěře, vystopovat ji a ulovit. Takové totiž bylo jeho životní přesvědčení: aby člověk mohl zbavit zvíře života, musí s ním svést spravedlivý boj.

Kdybyste se ale s tímto podsaditým, nevysokým lovcem setkali poprvé, nejspíš by na vás nepůsobil nijak divoce. V jeho vráscité, zarostlé snědé tváři by se zračila neskutečná odolnost, odhodlání a trpělivost. Při pohledu do jeho moudrých a jakoby unavených očí by pak člověk nabýval dojmu, že Děrsu pomalu čte v jeho duši.

Čím mě však Děrsu Uzala zaujal nejvíc? Ne svou znalostí zvěře, stop, ani svou nezávislostí či soběstačností. Něčím jiným. Děrsu žil v tajze téměř tři čtvrtě století. A po celou tu dobu, co se toulal neprostupnými lesy, měl pár svých zásad: vždy myslel na jiné lidi, na loveckých stezkách nechával na určitých, lidmi občas navštěvovaných místech sirky, dřevo a trochu jídla. Nevěděl přesně pro koho, ale znal situace, kdy člověk v tajze během chvíle musí bojovat o život. Vždy tedy myslel na potřeby jiných lidí, i těch, které nejspíš nikdy v životě nepotká.

Děrsu také občas zavítal do měst a vesnic na okraji tajgy. Zde se často setkával s lidskou závistí, podlostí, vypočítavostí a zákeřností. Nejednou byl ošizen „lidmi z civilizace“. Těžký život a stálý boj o přežití v tajze utvářely jeho životní hodnoty, tolik odlišné od hodnot lidí, kteří žili pohodlnější a snadnější život ve městech. Děrsu nedokázal pochopit některé stránky lidské povahy. Někdo by mohl říct, že byl naivní. Já ale říkám, že měl krásnou duši.

Lukáš Kopecký, 2. C

Rubrika na motivy úspěšné série názorů Jana Krause: „Co vy na to, pane Kraus?“ v podání osobnosti školních medií Daniela Weisse.

Co vy na to, pane Weiss?

Téma: „ Krásný vstup do nového roku, Dane, ráda bych se Vás zeptala na Vaše úspěchy i neúspěchy roku 2016. Je něco, na co jste hrdý, a naopak něco, čeho litujete? Co vy na to, pane Weiss? “

Krásný nový rok i Vám, slečno T.,

rok 2016 byl hodně nabitý, ale to by nám nestačilo celé vydání časopisu, proto se pokusím vytáhnout jen to nejdůležitější. Jsem velice hrdý na organizaci a vlastně celou spolupráci čtvrtých ročníků při přípravě a průběhu Hubertské zábavy. To mě opravdu potěšilo a považuji celou akci za úspěch nejen nás jako studentů, ale i našich třídních učitelů.

Ne z povinnosti, ale podle ohlasů a zcela upřímně musím uznale pochválit jídlo a práci kolektivu školní jídelny. Svě důležité role v organizaci Hubertské se zhostili skvěle! Nemalý dík pak patří všem, kteří jakkoliv přispěli k výsledné podobě celé zábavy.

Pakliže se podívám na své osobní úspěchy, pak nic tak výjimečného jsem u sebe nezaznamenal. Rozhodně mě těší, že mi byla vedením školy již několikrát vyslovena důvěra prezentovat a reprezentovat školu na burzách a snad tím i získat novou mladou krev do našich lavic. Dále pak musím vyzdvihnout práci lesních pedagogů, ke kterým se s hrdostí hlásím. Osvěta lesnictví vůči veřejnosti je čím dál tím nutnější, a přitom složitější.

S neúspěchy se člověk také musí nějak srovnávat a nejlépe je se z nich i poučit. Bohužel, za svůj osobní neúspěch považuji opakované selhání v udržování

dobrých přátelských vztahů. I přes velikou snahu jsem byl nucen se pár přátel ze svého blízkého okolí vzdát. Nevyklučuji, že si k sobě zase najdeme cestu, ale nechci předvídat a případně být zklamaný.

Závěrem, máte nějaké předsevzetí ?

Ano, mám a doufám, že se mi bude dařit je plnit. Již teď se o to snažím, ale chce to více cviku. Chtěl bych se na problémy, na lidi a na situace dívat více shora, více komplexně a objektivně. Chápejte, že jakmile je člověk ovlivněn city (láska, strach, nenávisť, závist...), jakmile se nezajímá o okolnosti, příčiny a souvislosti, pak jen těžko může mít na věc racionální pohled a názor. Je třeba vidět věci ze všech jejích úhlů a připustit, že náš úsudek nemusí být bezpodmínečně správný.

PS: Každý z nás se rozhoduje na základě informací a zkušeností, které má v daný moment k dispozici. Nejlépe, jak v daný okamžik dokáže. Proto svých rozhodnutí nelitujte. Nikdy.

S přáním úspěchů v novém roce ...

Daniel Weiss, 4. A

Čekání na Godota?

Zamyšlení inspirované zhlédnutím inscenace divadelní hry Samuela Becketta „Čekání na Godota“. Silný divadelní zážitek nám na podzim připravili v ostravském Divadle Petra Bezruče.

Je to, co mám, tím, co potřebuji?

Je to, co chci, tím, co potřebuji?

Jak si na tyto otázky člověk vůbec může odpovědět, když kolem něho tolik lidí na něco čeká, a přesto nevědí na co? Každý z nás stále na něco čeká, aniž by si to často uvědomil. Začíná to vlastně už v dětství. Malé dítě čeká na Ježíška, mladý člověk na první lásku, dospělí lidé na životního partnera, pak na dítě, až najednou nastane stáří. A co ve stáří? Zprvu každý vyčkává na vnoučata, následně hledá zbytky zdraví. A jediné, čeho se nakonec dočká, je smrt. Ta totiž bez rozdílu zasáhne každého. Možná to jediné je na tomto světě spravedlivé. Někdo je

bohatý, jiný chudý. Někdo je krásný, někdo chytrý. Každý z nás má na tomto světě svůj úkol, svoje poslání. Bohužel někteří slouží těm, kdo toho štěstí dostali víc a zadarmo. Proto je smrt spravedlivá. Zasáhne všechny. Ale nemají i chudí a nemocní nárok na pomoc? Mají! Ale musí také pro ni něco udělat. Ne jen čekat na zázrak. Čekat na to, až se něco stane a to něco jim pomůže. V tom může být ta chyba. Nemáme jít tomu štěstí naproti? Určitě ano. Proč se toho ale lidé bojí? Říká se, že udělat první krok je nesmírně těžké, avšak zase vidina našeho cíle by měla být silnější a povzbuzující. Rozhlédněme se kolem sebe. Je tu tolik krás, které stojí za to vidět. Nestůjme na jednom, cestujme, veselme se a bavme se. Život má člověk žít, ne čekat. Nakonec se všichni do jednoho stejně dočkáme toho samého.

Martina Lukášková, 4. B

Karavana, inspirace nejen pro maturanty

Přečtěte si příklad pěkného vyprávění navazujícího na výchozí text, který byl na jaře loňského roku součástí deseti témat zadaných pro maturitní slohovou práci.

„Já jsem vůdce karavany“, prohlásil černooký vousáč. „Jsem vládcem nad životem a smrtí každého, koho vedu. Poušť je totiž jako rozmarná žena a muži z ní mohou zešílet.“ Karavana čítala asi dvě stě osob a dvojnásob zvířat. Byli v ní i ženy a děti a větší počet mužů ozbrojených meči a puškami.

„I když je nás tolik,“ pravil opět vousáč, „nemáme proti Indiánům šanci, pokud mě nebudete opravdu poslouchat a bezmezně mi důvěřovat.“ Když to dořekl, porozhlédl se kolem. Všichni sice přikyvovali, ale evidentně jim to nevonělo. „Za dobrotu na žebrotu,“ pomyslel si vousáč a přesunul se do čela tohoto průvodu. Říkali mu Vousáč Black. To kvůli barvě jeho očí a vousů. Kdyby však věděli, že jeho dřívější skutky i duše jsou ještě černější než jeho vous, nejspíše by utekli. Tento muž je totiž znám jako Colorado Black Smith. Bývalý psanec, bankovní lupič a nemilosrdný vrah. Ale nápravné práce na vězeňské faře ho změnily. Když se později rozmýšlel, co bude do budoucna dělat, rozhodl se pro tuto práci, kde nejlépe uplatní zkušenosti ze svého minulého nepoctivého života. Kolty měl totiž proklatě rychlý.

Když byli na cestě asi dva dny, stalo se přesně to, co Black očekával. Zastavili totiž u řeky, aby se napili, ovlažili, doplnili zásoby vody a napojili zvířata. Byly už vyhladovělí, tak zabili dvě krávy. Zrovna když je opékali, kouř přilákal někoho, koho zrovna potkat nechtěli. Najednou to v křoví zašustělo. Pak ve druhém, třetím a spoustě dalších. A v tu ránu přiletěl šíp. Vynořil se jako by odnikud. Black zařval. „Indiáni!“ a vytahoval si šíp ze stehna. Pak vousáč zavelel: „Seřadit všech sto padesát vozů do kruhu! Zvířata zahrnat dovnitř a opevnit se!“

Většina lidí ho poslechla. Ale hrstka statečných, leč možná hloupých naivů, si řekla: „Toho senilního dědka přece nebudem poslouchat. Beztak je to diktátorské ťulpas, kterej akorát komanduje a přitom ničemu nerozumí a nic nedokáže!“ Blacka to zamrzelo, ale nemohl nic dělat. Stihl akorát zakřičet: „Teď jste tu jako prasata na porážku!“

A sotva to dořekl, Indiáni s reptaly zametli. Umlčeli je jako nepříjemný hmyz. Na druhou stranu vousáčovo opevnění zabralo. Indiáni byli poraženi a na důkaz toho, že porážku přijali, si s Blackem dali dýmku míru. Ztratili totiž přes půlku bojovníků, zatím co naši kolonisté jen patnáct mužů, tři vozy a dvacet kusů dobytka. Black se pak ještě s poraženými dohodl, že když karavanu bezpečně doprovodí přes jejich území do takzvané země nikoho, darují jim tolik kusů dobytka, o který sami kvůli nim přišli, a ještě deset navíc. A k tomu přihodí i pár zbraní a nábojů. Díky tomu si zajistili doprovod asi stovky "rudých tváří" - hbitých a přesných střelců a jezdců na rychlých koních.

Poté, co karavana dorazila do cíle, Black dostal své dohody a nastal čas rozloučení. Vousáč si s náčelníkem Divokým Buvolem podal ruku na znak bratrství a spojenectví stvrdili svou krví a slibem, že dokud bude mít v kraji slovo někdo z rodu Blacků,

nezkřiví se rudým ani bílým tvářím ani vlásek na hlavě a vzájemné obchody a výpomoc budou pokračovat. S tímto slibem Apačové odešli a kolonisté se tak mohli začít soustředit na zakládání města a okolních polí. Z městské kroniky místního faráře víme, že město i spolupráce s Indiány fungovaly a vzkvétaly asi dalších sto let. Poté se z tohoto kraje lidé nečekaně, jakoby záhadně vypařili, včetně rudých přátel z nedaleké vesnice. Našel se tu pouze odznak a šavle 17. armádní kavalérie. Zápisy o tomto konci nikde nejsou, avšak myslím si, že si ho každý dokáže domyslet.

Jan Gottvald, 1. B

Monotónní

Jak jen můžeš v klidu spát?
Jak jen můžeš nic nedělat?
Sledovat, jak lidé rozkrádají stát...
Kde hledat lásku znamená nic nedělat.

Rodinu zařídit,
daně zaplatit,
poslušně desátek odevzdat,
na nic víc se nezeptat.

Najdi si svůj cíl,
běž si za ním,
jak tanec víl,
nezastavíš se nad trním.

Dojdeš konce, dojdeš k cíli,
najdeš temno, najdeš chvíli
přemýšlet nad koncem,
znovu projít si životem.

Přemýšlej

Jak častá je iluze,
že krása je hned dobro?
To na pohled se zdá pouze,
že na nebi je modro.

Že ti hlásí pocity?
Že nemůže spát?
Jaké si vzala kalhoty?
Vždyť ty jsi jen kamarád.

Vždyť hračka jsi jen,
jsi snad slepý?

Když po hádkách přijde usmíření,
zamysli se, nic to není.

Ta hádka ...
Není už to vlastně ...
... skoro válka?

Ludmila Habánová, 1. B
ilustrace Barbara Kučerová, 1. C

Pálení osudu

Dnes to snad přijde,
dnes je ta krásná doba,
určitě to vyjde,
zvládneme to oba.

Zklamání, spálení bolestí,
useklí od radosti, pryč od štěstí.

Jediné, co máme ... Jsme spolu!
Spolu to skončíme, spolu půjdeme dolů.

A až narazíme a naše lebky prasknou o skálu,
tak uleví se našim černým duším pomálu.

Někdy se ráno probudím,
někdy dál spím uvnitř sebe,
veselou náladu nahodím,
ta celým dnem mne vede.

Neúspěch není neúspěchem,
je poučením, což je třeba,
neb kdyby ses nepoučil,
nemohl bys hledat.

A nenašel bys radost,
skončil bys jak kámen,
využij tedy svou mladost,
dokud tě společně nezlámem.

Až zestárneš a poneseš na svých bedrech,
poneseš zbytek svojí hrdosti,
otřeš vrásčité tělo v letních vedrech,
poučen až do kosti.

Pálení osudu ohýbá stromy,
nutí je sklonit se a dotknout se země,
kameny padají, hřmotí lomy,
toho, co zůstalo ze mě.

Shořelo to, co shořet nemělo.
Bolí, co nikdy nebolelo.
Nebe se hlučně zatmělo,
život je jak leporelo.

Obrázek za obrázkem
jednoduchý jak dětská knížka,
naplněn falešným pozlátkem,
falešný jak souložící mniška,

hnusný a odporný jak hnijící mrtvola,
plný červů, plný samého hnusu,
až věčný život zavolá
a dostaneš od smrti pusu.

Tak buď šťastný, neb odcházíš
tak vesel svého ducha,
že tam, odkud pocházíš,
nemaj o ráji tucha.

vytvořil Teodor Rainisch, 3. C

Redakce a přispěvatelé

Šéfredaktorka:

Eliška Žižková, 3. C

Jan Gottvald, 1. B

Ludmila Habánová, 1. B

Lukáš Kopecký, 2. C

Barbara Kučerová, 1. C

Martina Lukášková, 4. B

Jan Podlipný, 2. C

Teodor Rainisch, 3. C

Dušan Řezáč, 2. C

Daniel Weiss, 4. A

Ing. Alena Novotná

Ing. Jiří Podhorný

Miroslav Šlachetka, absolvent školy

Na úpravě se podíleli:

Mgr. Jan Beláň

Mgr. Vojtěch Zlámal

Kontakt:

homeles@slshranice.cz